



Arrest

nr. 57 012 van 28 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. KARACA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door eerste verzoeker niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner geboren in Zemun (Belgrado-district, Servië). Uw ouders, zelf afkomstig uit Kosovo, zouden op het moment van uw geboorte toevallig bij familie in Servië geweest zijn. U beweert echter te zijn opgegroeid in Fushë Kosovë (Kosovo). U verklaart de Kosovaarse nationaliteit te bezitten. In 1991 trok u, voor een u onbekende reden, als minderjarige samen met uw ouders naar Duitsland waar zij asiel vroegen. U en uw familie kregen er een 'Duldung' (tijdelijke verblijfsvergunning). In Duitsland leerde u uw huidige partner, S. S. (...) kennen. Op 14 juni 2005 werd u door de Duitse asielinstanties, omwille van uw geboorteplaats, naar Servië gerepatriëerd. De rest van uw familie en uw partner, die allen in Kosovo waren geboren, kon in Duitsland blijven. Aangekomen in Servië, trok u naar Fushë Kosovë waar u onderdak bij een kennis vond. Albanezen

vernamen dat u van Duitsland kwam en dachten daardoor dat u geld had. U werd meermaals beledigd, bedreigd en mishandeld door enkele Albanezen die geld van u wilden. Er werd gedreigd u te vermoorden mocht u klacht indienen bij de politie. Door de veelvuldige aanvallen kreeg u problemen aan uw rug. Drie a vier maanden na uw terugkeer in Fushë Kosovë, verliet u Kosovo richting België waar u op 20 december 2005 voor het eerst asiel vroeg. Uw partner kwam u vanuit Duitsland vervoegen. Op 16 maart 2006 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering van verblijf aangezien Duitsland verantwoordelijk werd geacht voor het behandelen van uw asielaanvraag. Na een drietal maanden illegaal in België verbleven te hebben, trok u wederom naar Duitsland waar u eveneens illegaal verbleef. Nadat de Duitse autoriteiten dreigden u opnieuw te repatriëren keerde u in november 2009 terug naar België, waar u samen met uw partner op 10 november 2009 voor de tweede keer asiel vroeg. U stelt niet naar Kosovo terug te kunnen omdat u er niemand meer heeft. U bent in het bezit van uw geboorteakte en die van uw gezin, uw Servisch doorlaatbewijs (volgens welke u in Zemun uw domicilie heeft) waarmee u in 2005 naar Servië werd gerepatriëerd en enkele aanvullende documenten (oa uw vliegticket) hieromtrent, de Duldung van uw partner en drie Duitse medische attesten waaruit blijkt dat u rugproblemen heeft.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het eerste en tweede middel van verzoeker worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid samen behandeld.

2.1.1. In een eerste en tweede middel voert verzoeker de schending aan van de regels van behoorlijk bestuur, van de motiveringsplicht en van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsmede van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Hij werpt tevens op dat er sprake is van machtsoverschrijding.

2.1.2. De uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker voert de schending aan van “de” regels van behoorlijk bestuur, zonder aan te geven welk beginsel hij precies geschonden acht. Voorts roept hij de schending in van artikel 52 van de vreemdelingenwet, zonder aan te geven op welke wijze deze bepaling van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden. Deze middelonderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

2.1.3. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.1.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.1.5. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde in 2005 Kosovo definitief verlaten te hebben en meent niet terug te kunnen omdat u er niemand meer heeft (CGVS, p.8-9). Vooreerst dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 en sinds uw vertrek uit Kosovo in 2005 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens en na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Fushë Kosovë wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

U stelde de veelvuldige aanvallen en mishandelingen in 2005 niet bij de politie aangegeven te hebben omdat u niet durfde. Roma-vertegenwoordigers zouden er toen nog niet geweest zijn (CGVS, p.8). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat anno 2010 de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. In Fushë Kosovë vonden er sinds 2004 trouwens geen veiligheidsincidenten meer plaats gericht tegen de RAE-gemeenschappen. De drie gemeenschappen beschikken er over volledige bewegingsvrijheid zowel binnen de gemeente als in de regio. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in

vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo,

Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. De Kosovaarse overheid is zich hiervan bewust en onderneemt stappen ter eliminatie van dit probleem. Zo communiceerde het Bureau van de Eerste Minister aanbevelingen aan de gemeenten om de registratie van RAE te verzekeren en stelde ze leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Daarenboven initieert ook het UNHCR programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer in september 2006 (startdatum van de implementatie van de 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali en Egyptian community in Kosovo') en juni 2008. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn zich probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten en kunnen zij in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Voor wat u persoonlijk betreft verklaart u, toen u gewezen werd op de sterk gewijzigde situatie voor Roma in Kosovo anno 2010, niet naar Kosovo terug te kunnen omdat u er niemand meer heeft (CGVS, p.8-9). Dergelijk motief is van louter socio-familiale aard en ressorteert als dusdanig niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie. Evenmin maakte u aannemelijk dat uw vrees verband houdt met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit, uw repatriëring naar Servië en het verblijf van uw partner in Duitsland worden immers niet in twijfel getrokken. Wat betreft de medische attesten volgens welke u problemen aan uw rug heeft dient vooreerst opgemerkt worden dat deze attesten niet toelaten te achterhalen in welke omstandigheden u deze rugproblemen heeft opgelopen. Medische problemen op zich houden bovendien geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor een beoordeling van medische problemen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.1.6. Verzoeker herhaalt in essentie zijn asielrelaas en meent dat voldoende is bewezen dat hij in Kosovo aan systematische vervolging en bedreiging is blootgesteld. Hij stelt dat verwerende partij tot onjuiste gevolgtrekkingen is gekomen daar er wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging en voor zijn leven bestaat. Verzoeker duidt erop dat hij bij een terugkeer naar Kosovo enerzijds dient te vrezen voor de Albanezen die hem met de dood hebben bedreigd en anderzijds voor de Kosovaarse autoriteiten die nog steeds minachtend staan tegenover Roma-zigeuners. Zo betoogt hij dat Roma-zigeuners nog steeds veel problemen ondervinden en tevens worden gediscrimineerd. Verzoeker stelt dat hij minstens onder de subsidiaire beschermingsstatus valt.

De verwerende partij, zo vervolgt hij, heeft zijn beslissing heeft genomen op basis van onvolledige gegevens en na overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en heeft de bestreden beslissing op een onjuiste en onvoldoende wijze gemotiveerd. Volgens verzoeker is er sprake van machtsoverschrijding.

2.1.7. In eerste instantie stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat zijn asielaanvraag wordt afgedaan als zijnde ongeloofwaardig of bedrieglijk. Verzoeker kan dienvolgens niet worden gevolgd waar hij in zijn verzoekschrift herhaaldelijk lijkt aan te geven als zou de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas een punt van discussie zijn.

2.1.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.9. In casu moet worden gewezen op het determinerend motief van de bestreden beslissing waarin, op grond van de beschikbare informatie in het administratief dossier, op zeer uitvoerige wijze

gemotiveerd wordt dat de situatie voor de RAE-minderheden in Kosovo aanzienlijk is verbeterd, zo onder meer op het vlak van veiligheid en beschermingsmogelijkheden.

2.1.10. Verzoeker stelt dienaangaande vooreerst dat moet worden gekeken naar zijn concrete situatie en niet naar de algemene situatie. De verwerende partij toont op geen enkel ogenblik aan dat verzoeker geen problemen zou ondervinden bij terugkeer. De toestand ter plaatse kan zeer verschillend zijn. Het Commissariaat-generaal gaat dus enkel van niet bewezen gissingen uit. Hij vervolgt dat de veiligheid van zijn familie niet kan gegarandeerd worden door de plaatselijke autoriteiten. Hij werd door Albanezen bedreigd met de dood, en de politie heeft onvoldoende gedaan om hem te beschermen. Het is niet bewezen dat deze enige hulp hadden kunnen bieden, en bovendien had verzoeker geen weet van deze organisaties en kreeg hij geen gehoor bij de plaatselijke politiediensten, terwijl hij toch alle inspanningen heeft geleverd. Ten slotte stelt verzoeker nog dat hij niet heeft kunnen antwoorden op de argumentatie van de verwerende partij omtrent de diverse rapporten waarvan de oorsprong in twijfel kan worden getrokken: ze werden immers niet meegedeeld tijdens het gehoor, zodat hij zich niet correct heeft kunnen verdedigen.

2.1.11. De “gegrondheid” van de vrees, zoals die blijkt uit de vluchtelingendefinitie, en het “reële” van het risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker veronderstelt dat die vrees of dat risico niet alleen subjectief moet aanwezig zijn, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd in die zin dat onder meer moet worden nagegaan of de vrees of het risico nog actueel zijn. Het kan de verwerende partij derhalve bezwaarlijk worden verweten dat zij de elementen die verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag aanreikt toetst aan de actuele, algemene situatie in het land van herkomst. De gehanteerde informatie is afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële documentatie- en onderzoeksdienst en gesteund is op talloze bronnen, zodat kan worden uitgegaan van de objectiviteit van de erin opgenomen standpunten, tot het tegendeel is aangetoond.

Verzoeker uit kritiek op de tegenstelbaarheid van informatie, enerzijds omdat ze hem niet werd voorgelegd en anderzijds omdat ze niet zou aantonen dat hij geen problemen zou ondervinden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Evenwel, wat de eerste grief betreft, moet erop worden gewezen dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van vreemdelingenwet. Geen enkele rechtsregel schrijft overigens voor dat de verwerende partij verzoeker vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen. Desalniettemin werd verzoeker ter gelegenheid van zijn gehoor reeds uitdrukkelijk geconfronteerd met de actuele situatie in Kosovo (gehoor CGVS van 21 oktober 2010, administratief dossier, stuk 3, p. 8).

Voorts stond het verzoeker vrij om in het kader van de onderhavige beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en na inzage van het administratief dossier op grond van artikel 39/61 van de vreemdelingenwet, met concrete en objectieve elementen de juistheid van de beschikbare informatie en de analyse van de actuele veiligheidssituatie in Kosovo, en meer bepaald in Fushë Kosovë, in een ander daglicht te stellen, hetgeen hij, blote beweringen buiten beschouwing gelaten, heeft verzuimd te doen. Voor het overige werd hierboven reeds gesteld dat de verwerende partij niet moet bewijzen dat de door verzoeker aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

2.1.12. Wat betreft de beschermingsmogelijkheden in het land van herkomst, houdt verzoeker voor dat de politie onvoldoende heeft gedaan om hem te beschermen omwille van zijn Roma-origine en dat zijn veiligheid en die van zijn familie dan ook niet kan worden gegarandeerd door de plaatselijke autoriteiten, dat hij er geen gehoor heeft gekregen en geen weet had van de door verwerende partij aangehaalde hulporganisaties, dat hij alle mogelijke inspanningen heeft geleverd en dat hij gezien zijn etnische afkomst dan ook van mening is dat zijn problemen wel degelijk het interpersoonlijke overstijgen.

Dienaangaande oordeelt de Raad als volgt:

Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land

niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria, niet wil inroepen.

De Raad merkt op dat verzoeker voor zijn vertrek uit Kosovo geen enkele poging heeft ondernomen om klacht in te dienen bij de politie of om hulp te zoeken bij EULEX of KFOR (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS van 21 oktober 2010, p.8). Deze vaststelling verzet zich tegen het besluit van verzoeker dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig zou zijn om bescherming te verlenen. De autoriteiten kunnen immers niet optreden indien zij niet op de hoogte worden gebracht van mogelijke criminele feiten. Voorts blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing, dat de actuele toestand in Kosovo niet toelaat te besluiten dat verzoeker zich niet zou kunnen beroepen op de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst, die ook opengesteld zijn voor de RAE-minderheden. Hieraan wordt door verzoeker geen afbreuk gedaan. Hij brengt immers geen elementen aan die de bedoelde informatie weerleggen, maar beperkt zich tot het opwerpen van blote beweringen als *“de politie heeft echter onvoldoende gedaan om verzoeker te beschermen”, “de veiligheid van verzoeker en zijn familie kan dan ook niet gegarandeerd worden door de plaatselijke autoriteiten”, “(verzoeker) geen gehoor kreeg bij de plaatselijke politiediensten”* en *“verzoeker (heeft) bijgevolg alle inspanningen geleverd”*

De Raad is voorts van oordeel dat verwerende partij wel degelijk heeft geoordeeld op grond van alle elementen van het dossier, en meer in het bijzonder op grond van verzoekers relaas in het licht van de informatie over de actuele toestand in het land van herkomst en de daaruit voortvloeiende beschermingsmogelijkheden, dat dit motief genoegzaam onderbouwd is en dat het, samen met het ongemoeid gelaten doch zeer pertinente motief dat verzoekers verklaring dat hij niet terugkan naar Kosovo omdat hij er niemand heeft van soci-familiale aard is en geen uitstaans heeft met de criteria van de vluchtelingenconventie, noch met deze van de subsidiaire bescherming, op zich al tot de conclusie leidt dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin en evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen van de subsidiaire beschermingsstatus kan worden aangenomen. Verzoekers kritiek dat zijn verklaringen uit hun context werden gehaald en verkeerdelijk werden geïnterpreteerd, wordt niet in het minst geconcretiseerd, zodat niet valt in te zien hoe deze kritiek tot een andere beoordeling zou kunnen leiden. Voor zover verzoeker van mening is dat hij en zijn partner voldoende bewijsstukken hebben bijgebracht waaruit blijkt dat hij toch een gegronde vrees heeft voor zijn leven bij een terugkeer naar Kosovo, stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat de stukken die door verzoeker werden voorgelegd geen betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, doch louter op aspecten die niet ter discussie staan, meer bepaald zijn identiteit, zijn repatriëring naar Servië, het verblijf van zijn partner in Duitsland en de medische attesten betreffende zijn rugproblemen met betrekking tot dewelke verwerende partij stelde dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Deze documenten werden door de verwerende partij onderzocht en op een pertinente wijze beoordeeld in de bestreden beslissing. Verzoeker kan er zich niet toe beperken er louter naar te verwijzen zonder de motieven van de bestreden beslissing hieromtrent met concrete argumenten te weerleggen, zodat ze onverminderd overeind blijven.

2.1.13. Uit het geheel van bovenvermelde elementen die steun vinden in het administratieve dossier, niet op aanvaardbare wijze weerlegd door verzoeker, kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op redelijke en afdoende wijze met draagkrachtige motieven en verwijzend naar de juiste rechtsgrond, besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond, zo evenmin machtsoverschrijding.

2.2. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM). Verzoeker stelt dat hij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op onmenselijke behandelingen.

2.2.1. Verzoeker geeft op geen enkele manier aan op welke wijze hij artikel 14 van het EVRM geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

2.2.2. Niettegenstaande het gegeven dat artikel 3 van het EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552), stelt de Raad vast dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad verwijst naar de analyse van het eerste en tweede middel en duidt erop dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt, gelet op de actuele, aanzienlijk verbeterde toestand in zijn land wat veiligheid en beschermingsmogelijkheden betreft, terwijl diegene die aanvoert dat hij een risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing ertoe is gehouden zijn beweringen te staven met een begin van bewijs (RvS 24 januari 2007, nr.167.854). Hij kan er zich niet mee vergenoegen zich louter te steunen op zijn Roma-origine teneinde dit risico aannemelijk te maken: het behoren tot een bepaalde bevolkingsgroep op zich toont immers zulk een risico niet aan. Dit blijkt overigens ook uit de volgende passus van de bestreden beslissing:

“Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.”

Het derde middel is niet gegrond.

2.3. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 5 en 8 van het EVRM.

2.3.1. Verzoekers verwijzing naar artikel 8 van het EVRM, is niet dienstig. De bevoegdheid van de Raad, dit wil zeggen het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan.

2.3.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoonde dat hij het voorwerp zal uitmaken van een vrijheidsberovende maatregel. Wat betreft het recht op veiligheid waarop hij aanspraak maakt, kan andermaal worden gewezen op hetgeen in de bestreden beslissing werd gesteld, en door verzoeker niet wordt weerlegd, aangaan de aanzienlijk verbeterde veiligheidssituatie en de mogelijkheden tot bescherming in zijn land van herkomst.

Het vierde middel is niet gegrond.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

De Raad is tot slot van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen. Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift wordt gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoekers opgebouwde band met België en zijn graad van integratie hebben geen uitstaans met de Vluchtelingenconventie, noch met de al dan niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en kunnen aldus geen afbreuk doen aan het hiervoor gestelde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS